

Sygn. akt I PK 6/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A.B.

przeciwko A.M.

o zapłatę i sprostowanie świadectwa pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2017 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 480 zł (czterysta osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 25 lutego 2016 r. oddalił apelację pozwanego A.M. od wyroku Sądu Rejonowego dla K. z 19 czerwca 2015 r., którym zasądzone powódce A.B. odszkodowanie oraz nakazano sprostować świadectwo pracy. Sąd rozstrzygnął, iż nie doszło do likwidacji pracodawcy, bo nie jest nią zmiana sposobu zorganizowania dokonywania czynności notarialnych. Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę nie była prawdziwa co uzasadniało zasądzenie powódce odszkodowania. Uprawniona jest także do odszkodowania za skrócenie okresu wypowiedzenia (art. 36¹ k.p.).

Pozwany „na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.” wniósł „o przyjęcie skargi do rozpoznania, bowiem w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na rozstrzygnięciu czy dopuszczalne jest przyjęcie przez Sąd, iż nie doszło do likwidacji pracodawcy przy jednoczesnym zasądzeniu odszkodowania na podstawie art. 36¹ k.p. oraz czy dopuszczalne jest równoczesne zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 36¹ k.p. oraz art. 45 § 1 k.p.”.

Powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zasadniczy mankament wynika z lakoniczności treści wniosku (wyżej *in extenso*). Nie oznacza to, że należało wezwać skarżącego do uzupełniania wniosku, gdyż wymaganie formalne polegające na przedstawieniu w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) nie jest spełnione tylko w razie całkowitego braku takiego wniosku lub braku jakiegokolwiek jego uzasadnienia. Jeśli w skardze kasacyjnej zawarto wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oraz przedstawiono "jakikolwiek" uzasadnienie takiego wniosku, to skargi nie można traktować jako niespełniającej wymagań formalnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2016 r., III UZ 6/16).

Treść wniosku rzutuje więc na ocenę zgłoszonych w nim podstaw przedsądu. Ich ocena jest negatywna z następujących przyczyn.

Generalnie pierwsza i czwarta podstawa przedsądu nie spełniają się jednocześnie (w koniunkcji), gdyż tam gdzie występuje ważki problem prawny, czyli o randze istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), tam z reguły niemożliwe jest jednoczesne stwierdzenie z tych samych względów oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Oczywiste naruszenie prawa (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) wyklucza się (jest sprzeczna) z tezą o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego (problemu prawnego).

Po wtóre we wniosku nie sformułowano istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do kwestii „polegającej na rozstrzygnięciu czy dopuszczalne jest przyjęcie przez Sąd, iż nie doszło do likwidacji pracodawcy przy jednoczesnym zasądzeniu odszkodowania na podstawie art. 36¹ k.p. oraz czy dopuszczalne jest równoczesne zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 36¹ k.p. oraz art. 45 § 1 k.p.”. Z tej przyczyny, że odpowiedź nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Zwykła wykładnia nie składa się na istotne zagadnienie prawne i nie stanowi podstawy przedsądu (*a contrario* art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Odpowiedź jest pozytywna. Dopuszczalne jest równoczesne zasądzenie odszkodowań na podstawie art. 36¹ k.p. oraz art. 45 § 1 k.p. Każda z tych regulacji stanowi samodzielną podstawę zasądzenia odszkodowania. Nie są to tożsame odszkodowania. Odszkodowanie na podstawie art. 36¹ k.p. ma uzasadnienie w skróceniu okresu wypowiedzenia. Dochodzi bowiem do wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, czyli pracownik ma krótszy okres wypowiedzenia i otrzymuje za to odszkodowanie. Natomiast inne jest uzasadnienie odszkodowania z art. 45 § 1 k.p. Wówczas chodzi o wypowiedzenie nieuzasadnione lub naruszające przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę. Jest to sytuacja inna niż ujęta w art. 36¹ k.p. Pracownik określa roszczenie z art. 45 § 1 k.p. i może wybrać odszkodowanie za wskazane naruszenie. Odszkodowanie z art. 36¹ k.p. jest zatem odrębne od odszkodowania z art. 45 § 1 k.p., czyli nie wyłącza drugiego.

Stanowi to równocześnie odpowiedź na pierwszą część pytania, gdyż pracodawca może niezasadnie wskazać na przyczynę wypowiedzenia z art. 36¹ k.p. Z chwilą rozwiązania stosunku pracy powinien wypłacić pracownikowi odszkodowanie za skrócenie okresu wypowiedzenia. W postępowaniu odwoławczym sąd może rozstrzygnąć, że wypowiedzenie było nieuzasadnione lub naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów. Uzasadnia to zasądzenie odszkodowania z tego tytułu.

We wniosku skarżący nie podważa ustaleń stanu faktycznego (także w podstawie kasacyjnej). Wiąże zatem ustalenie, że nie doszło „do likwidacji pracodawcy” (art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie na etapie

przedsądu). Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z kolei czym innym jest odszkodowanie za skrócenie okresu wypowiedzenia i czym innym wynagrodzenie do upływu właściwego okresu wypowiedzenia (art. 49 k.p.). Zasiłek macierzyński może być w kolizji z prawem do wynagrodzenia ale nie z prawem do odszkodowania. Stwierdzenie to wykracza jednak ponad potrzebę argumentacji, ze względu na treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, stosując do odpowiedzi na skargę odpowiednio stawki przewidziane dla skargi kasacyjnej, przy czym ze względu na rodzajowe podobieństwo przyjęto takie same stawki minimalne dla odszkodowań z art. 45 § 1 k.p. oraz art. 36¹ k.p. i zasądzono łącznie 480 zł (2x240 zł).